

Sygn. akt VIII GC 180/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Winczewski

Protokolant: stażysta Roksana Nowaczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2020 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko K. G. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 147.589,04 zł (sto czterdzieści siedem tysięcy pięćset osiemdziesiąt dziewięć 4/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie co do kwot:

- 1) 8.414,14 zł od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 2) 9.204,73 zł od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3) 9.076,05 zł od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 4) 9.225,85 zł od dnia 17 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- 5) 46.683,30 zł od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- 6) 13.655,60 zł od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 7) 889,14 zł od dnia 16 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 8) 2.094,86 zł od dnia 6 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 9) 4.370,60 zł od dnia 8 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 10) 6.120,52 zł od dnia 24 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 11) 16.632,00 zł od dnia 5 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 12) 3.098,86 zł od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 13) 8.532,00 zł od dnia 27 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 14) 1.108,12 zł od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,

- 15) 1.533,02 zł od dnia 8 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 16) 1.533,02 zł od dnia 8 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 17) 2.706,16 zł od dnia 3 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 18) 1.377,76 zł od dnia 10 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 19) 1.333,31 zł od dnia 31 października 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.797,00 (dwanaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Marcin Winczewski

Sygn. akt VIII GC 180/19

UZASADNIENIE

(...) w B. pozwem przeciwko K. G. (2) domagała się zapłaty kwoty 147.589,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie co do kwot:

- 1) 8.414,14 zł od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 2) 9.204,73 zł od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3) 9.076,05 zł od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- 4) 9.225,85 zł od dnia 17 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- 5) 46.683,30 zł od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- 6) 13.655,60 zł od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 7) 889,14 zł od dnia 16 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 8) 2.094,86 zł od dnia 6 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 9) 4.370,60 zł od dnia 8 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 10) 6.120,52 zł od dnia 24 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 11) 16.632,00 zł od dnia 5 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 12) 3.098,86 zł od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 13) 8.532,00 zł od dnia 27 maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 14) 1.108,12 zł od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 15) 1.533,02 zł od dnia 8 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 16) 1.533,02 zł od dnia 8 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 17) 2.706,16 zł od dnia 3 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 18) 1.377,76 zł od dnia 10 października 2017 r. do dnia zapłaty,

19) 1.333,31 zł od dnia 31 października 2017 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, iż powódka zajmuje się sprzedażą paszy dla zwierząt, którą sprzedawała pozwanemu m.in. w dniach 25 i 28 lipca 2016 r., 18 i 31 sierpnia 2016 r., 12 września 2016 r., 6 i 27 kwietnia 2017 r. Z tego tytułu wystawiła faktury VAT, z 28 i 90-dniowymi terminami płatności, które pozwany opłacił jedynie częściowo. Pomimo dostarczenia i braku zastrzeżenia co do towaru, pozwany nie zapłacił pełnej ceny.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 maja 2019 r. (k. 44) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 53-55) pozwany zaskarżył go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że spłacił całą swą należność wobec powódki, zasądzoną w sprawie VIII GNc 235/17, o czym świadczy postanowienie o zakończeniu postępowania egzekucyjnego. Relacje między stronami wygasły i nie dochodziło już do żadnych transakcji – dostaw produktów, czy wysyłania faktur. W sprawie mogła nastąpić powaga rzeczy osądzonej.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) w B. jest przedsiębiorcą zajmującym się głównie sprzedażą paszy dla zwierząt. W ramach łączącej strony od 2016 r. współpracy gospodarczej zawierały one umowy sprzedaży, których przedmiotem były towary znajdujące się w ofercie powoda. Do transakcji dochodziło w wyniku złożenia przez pozwanego zamówienia na zakup określonego rodzaju towarów we wskazanej ilości, telefonicznie lub w drodze elektronicznej. Współpraca początkowo układała się dobrze, a pozwany opłacał wystawione mu faktury za sprzedany towar. Z czasem zaczęły pojawiać się kłopoty z płatnościami, a K. G. (1) zwrócił się do Spółki o wydłużenie terminów płatności wystawianych faktur, w związku z nową inwestycją – budową kurnika. Spółka nie chciała się na to zgodzić, ostatecznie strony doszły do porozumienia, iż rozwiązaniem tej sytuacji będzie zawarcie przez powódkę umowy faktoringu niepełnego, co nastąpiło z (...) w P.. Pozwany został wówczas poinformowany przez Prezesa Zarządu powodowej Spółki o kosztach i opłatach związanych z tą umową i zgodził się na ich ponoszenie w pełnym zakresie. Zakupiony towar był dostarczany do przedsiębiorstwa K. G. (1), gdzie jego odbiór był potwierdzany na dokumencie W-Z pieczętką firmową i podpisem lub parafą pracownika.

Po dostarczeniu zamówionego towaru, Spółka wystawiła pozwanemu m.in. następujące faktury, które były wysyłane listownie i dostarczane elektronicznie:

1. nr (...) z dnia 25 lipca 2016 r. na kwotę 70.972,37 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 8.414,14 zł;
2. nr (...) z dnia 25 lipca 2016 r. na kwotę 77.778,55 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 9.204,73 zł;
3. nr (...) z dnia 28 lipca 2016 r. na kwotę 77.376,24 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 9.076,05 zł;
4. nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 r. na kwotę 78.583,15 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 9.225,85 zł;
5. nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 57.529,30 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 46.683,30 zł;
6. nr (...) z dnia 12 września 2016 r. na kwotę 77.577,39 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 13.655,60 zł;
7. nr (...) z dnia 16 grudnia 2016 r. na kwotę 1.969,00 zł, z tytułu której pozostała do zapłaty kwota 889,14 zł;
8. nr (...) z dnia 3 lutego 2017 r. na kwotę 2.094,86 zł, niezapłacona w całości;
9. nr (...) z dnia 21 lutego 2017 r. na kwotę 4.370,60 zł, niezapłacona w całości;
10. nr (...) z dnia 9 marca 2017 r. na kwotę 6.120,52 zł, niezapłacona w całości;
11. nr (...) z dnia 6 kwietnia 2017 r. na kwotę 16.632,00 zł, niezapłacona w całości;

12. nr (...) z dnia 11 kwietnia 2017 r. na kwotę 3.098,86 zł, niezapłacona w całości;
13. nr (...) z dnia 28 kwietnia 2017 r. na kwotę 8.532,00 zł, niezapłacona w całości;
14. nr (...) z dnia 22 maja 2017 r. na kwotę 1.108,12 zł, niezapłacona w całości;
15. nr (...) z dnia 30 czerwca 2017 r. na kwotę 1.533,02 zł, niezapłacona w całości;
16. nr (...) z dnia 24 lipca 2017 r. na kwotę 1.533,02 zł, niezapłacona w całości;
17. nr (...) z dnia 18 września 2017 r. na kwotę 2.706,16 zł, niezapłacona w całości;
18. nr (...) z dnia 25 września 2017 r. na kwotę 1.377,76 zł, niezapłacona w całości;
19. nr (...) z dnia 16 października 2017 r. na kwotę 1.333,31 zł, niezapłacona w całości.

Faktury określone skróttem (...) (punkty 11 i 13), wystawione zostały na podstawie dostaw przeprowadzonych bezpośrednio z (...) w M., faktury określone skróttem (...) (punkty 1-6), wystawione zostały na podstawie dostaw przeprowadzonych z (...) w Ś., natomiast faktury określone skróttem (...) (punkty 7-10, 12 i 14-19) dotyczyły odsetek za nieopłacone faktury oraz opłat, które powódka ponosiła na rzecz (...) w P., w związku z brakiem zapłaty przez pozwanego za zakupiony towar i podejmowanymi w tym zakresie czynnościami windykacyjnymi.

Pozwany był wielokrotnie wzywany do zapłaty, zarówno pisemnie, jak i telefonicznie, dokonując zapłaty jedynie częściowo za poszczególne transakcje. Podczas rozmów obiecywał spłatę zaległości z tytułu wystawionych faktur, nigdy nie kwestionując ich zasadności, a tym bardziej faktu dostarczenia mu sprzedanego towaru. Nie składał też reklamacji odnośnie nabytych towarów, nie kwestionował ani ich jakości ani ilości.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17 grudnia 2018 r. z dowodem nadania – k. 8-12; powyższe faktury wraz z zestawieniem – k. 15-34; wezwanie do zapłaty z dnia 19 grudnia 2018 r. – k. 41; dokumenty W-Z z dnia 5 i 28 kwietnia 2017 r.; faktury VAT z dokumentami W-Z z (...) w M. – k. 91-96; faktury VAT wraz wyliczeniami odsetek i dokumentami W-Z – k. 117-193; zeznania świadka M. S. – k. 194v-195, przesłuchanie Prezesa Zarządu powodowej (...)R. R. – k. 216v-218)

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy nakazał zapłacić K. G. (2) na rzecz (...) w B. kwotę 141.516,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych. Podstawę roszczenia powodowej Spółki w tej sprawie stanowiła sprzedaż paszy dla zwierząt, z tytułu której wystawiono dwie faktury VAT:

- nr (...) z dnia 30 września 2016 r. na kwotę 77.108,04 zł,
- nr (...) z dnia 24 października 2016 r. na kwotę 77.671,35 zł.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód w postaci dokumentów z akt sprawy Sądu Okręgowego w Bydgoszczy o sygnaturze akt VIII GNc 235/17: pozew z dnia 5 lipca 2017 r., faktury VAT z dnia 30 września i 24 października 2016 r., nakaz zapłaty z dnia 11 lipca 2017 r. – k. 2-3, 7-7v, 16 akt VIII GNc 235/17; przesłuchanie Prezesa Zarządu powodowej (...)R. R. – k. 216v-218)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a także na podstawie zeznań świadka M. S. i przesłuchania Prezesa Zarządu powodowej (...)R. R..

Podkreślenia wymaga, iż zeznania świadka i przedstawiciela strony powodowej były jasne, konsekwentne, spójne, rzeczowe i korelowały z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Na zasadzie art. 302 § 1 k.p.c. ograniczono dowód z przesłuchania stron, albowiem pozwany, mimo kilkukrotnego wzywania go na poszczególne terminy, nie stawiał się w Sądzie, przy czym niestawiennictwa w dniu 1 czerwca 2020 r., pomimo prawidłowego wezwania, w żaden sposób nie usprawiedliwił.

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż strony związane były współpracą, w ramach której Spółka sprzedawała pozwanemu pasze. Kwestią podnoszoną przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty był fakt dokonania spłaty całości długu oraz wygaśnięcia współpracy, a tym samym brak transakcji i dostaw produktów, czy wysyłania faktur. Zarzuty te jednakże nie okazały się przekonujące.

Stosownie do art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. O tożsamości roszczeń można więc mówić wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, lecz także podstawa sporu. Dla tożsamości podstaw sporu niezbędna jest natomiast tożsamość podstawy faktycznej i prawnej roszczenia. Wbrew argumentacji sprzeciwu, tocząca się pomiędzy stronami przed tutejszym Sądem sprawa o sygnaturze akt VIII GNC 235/17, zakończona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 lipca 2017 r., oparta była na odmiennym od niniejszej stanie faktycznym, innych sprzedażach i wystawionych na tej podstawie fakturach.

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Zagadnienie na kim – w razie sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego – spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jest zaliczane tradycyjnie do problematyki prawa materialnego. Ogólną regułą stwarza tu art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany (por. wyroki SN z dnia 13 października 2004 r., III CK 41/04, Lex nr 182092 i z dnia 13 czerwca 2000 r., V CKN 64/00, OSNC 2000/12/232).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, iż w ocenie Sądu, powodowa Spółka wykazała kwestionowane przez pozwanego okoliczności uzasadniające jej żądanie w sposób dostateczny. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że faktury VAT nie są źródłem stosunku cywilnoprawnego, pełnią jednakże funkcję identyfikacyjną oraz uprawdopodobniają wykonanie zobowiązania przez wierzyciela powodujące powstanie świadczenia po stronie dłużnika. Podkreślić należy przy tym, iż w praktyce gospodarczej faktura jest najczęściej podstawowym sposobem składania oświadczeń w zakresie wykonanych umów, dat podejmowanych świadczeń umownych, wysokości należnego wynagrodzenia oraz sposobu i terminu jego płatności. Skoro zatem normą jest, że faktury odzwierciedlają treść stosunku zobowiązanego pomiędzy ich wystawcą a odbiorcą, toteż naruszenie tej normy powinno się spotkać z odmową akceptacji faktur, bądź chociażby dążeniem do wyjaśnienia podstaw ich wydania. W okolicznościach przedmiotowej sprawy jednakże, żadnej z tych reakcji pozwany przed procesem nie przejawiał. Z zeznań świadka M. S. i przesłuchania Prezesa Zarządu powodowej (...) R. R. wynika jednoznacznie, że przedstawione w toku procesu faktury wystawione przez Spółkę pozwanemu, zostały mu doręczone (elektronicznie i listownie), a następnie był on jeszcze wzywany do ich zapłaty. Nie tylko jednakże nie kwestionował ich w okresie wcześniejszym, ale zapewniał w rozmowach, że zostaną one uregulowane. Trudno więc uznać za wiarygodne aktualne twierdzenia, że nie doszło do sprzedaży towarów obrazowanych rzeczonymi fakturami. Zasady doświadczenia życiowego jednoznacznie bowiem

wskazują, iż w sytuacji w której nie doszłoby do określonych dostaw towaru, a pozwany otrzymałby faktury, starałby się co najmniej wyjaśnić swe wątpliwości i zaprzeczać zasadności zgłoszonych żądań. Tak jednak nie było, a stanowisko K. G. (1) zmieniło się dopiero po otrzymaniu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przy czym nie zostało poparte jakimkolwiek dowodem, poza gołosłownymi zarzutami. Zebrany materiał dowodowy prowadzi jednak do całkowicie odmiennych ustaleń. Należy podkreślić, iż powodowa Spółka przedstawiła nie tylko dokumenty W-Z obrazujące dostawy przeprowadzone bezpośrednio z (...) w M., na których znajdują się oprócz istotnie nieczytelnych paraf, także pieczętki firmy pozwanego (k. 69-69v, 137-138, 142-143), ale także faktury VAT wystawione przez tę Spółkę na powódkę, jako nabywcę oraz pozwanego, jako odbiorcę towaru (k. 91-96). Podobnie wygląda sytuacja w zakresie dostaw przeprowadzonych z (...) w Ś., gdzie również załączono dokumenty W-Z z podpisami pracowników lub samego K. G. (1) i pieczętkami firmy pozwanego (k. 161-165, 167-168, 171-175, 178-179, 181-185, 187-192) oraz faktury VAT wystawione przez tę Spółkę na powódkę, jako nabywcę oraz pozwanego, jako odbiorcę towaru (k. 166, 169, 176). Dodatkowo, powódka przedstawiła faktury potwierdzające usługi spedycyjne na przewóz towarów ze Ś. do Ż. (k. 177, 180, 186, 193).

Procedura dostarczania pozwanemu kupionych przezeń towarów odbywała się w ten sam sposób. Pozwany nigdy nie odbierał towarów od powoda, tylko zawsze były one rozwożone przez transport powoda do jego siedziby w S. (powiat (...)). sporadycznie towar ten był odbierany osobiście przez pozwanego, a zazwyczaj wydawany osobom tam pracującym. Faktury trafiały do pozwanego listownie i elektronicznie, nie kwestionował ich i nie odsyłał bez księgowania. W tej sytuacji uznać należało, iż osoby podpisujące się na dokumentach W-Z, były przez niego umocowane do dokonywania odbioru towarów od dostawców, w tym od powódki.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie od pozwanego również kosztów poniesionych w wyniku zawartej z (...) w P. umowy faktoringowej. Podkreślenia wymaga, że to na prośbę pozwanego, chcącego uzyskać dłuższe terminy płatności za dostarczony towar, Spółka podjęła współpracę faktoringową, przy czym strony umówiły się, że wszelkie powstałe w wyniku tej umowy koszty strony powodowej, będą ostatecznie obciążać pozwanego. W tej sytuacji również te roszczenia uznać należało za w pełni zasadne, skoro z przedstawionych faktur i dokumentów rozliczeniowych wynika jednoznacznie, że (...) w B. została obciążona kosztami faktora wynikającymi z niewłaściwego wykonywania przez K. G. (1) jego zobowiązań (koszty te – w postaci odsetek od finansowania po terminie płatności, prowizji i opłat – wynikają z dokumentów załączonych do akt sprawy na k. 117-126, 139-141, 144-160).

W ramach oceny zebranego materiału dowodowego możliwe jest przyjęcie, że dokument prywatny jest dowodem decydującym o istnieniu i zakresie zobowiązania. Pozwany miał możliwość – a przynajmniej nie zaoferowano dowodu przeciwnego – weryfikacji danych zawartych w wystawionych fakturach, gdyby więc nie znalazł podstawy w umowie stron, albo jej treść nie odpowiadała warunkom umownym, to powinien był podjąć czynności zmierzające albo do wyjaśnienia podstawy ich wystawienia, albo do wyjaśnienia rozbieżności między treścią faktury, a rzeczywistą umową stron. Takiej inicjatywy przed postępowaniem sądowym pozwany nie podjął. Podjęta zaś w trakcie procesu obrona sprowadzała się jedynie do gołosłownych, bliżej niesprecyzowanych zarzutów. Nadto na brak zasadności stanowiska pozwanego wskazuje także fakt, iż pomimo podniesionych w toku postępowania zarzutów podważających wypełnienie przez powoda jego zobowiązania umownego, pozwany częściowo zapłacił należność z tytułu umowy sprzedaży. K. G. (1), pomimo ogólnych zarzutów nie zdołał więc obalić domniemania, że określone zdarzenie gospodarcze faktycznie miało miejsce i to na warunkach wynikających z załączonych do akt dokumentów rozliczeniowych tzn. wykazać ażeby dane wynikające z dowodów źródłowych opartych na zapisach księgowych były nieprawdziwe.

W tym stanie rzeczy przyjęć należało, że załączone do pozwu faktury odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, a pozwany oparł swe stanowisko jedynie na twierdzeniach, nie znajdujących potwierdzenia w materiale dowodowym zarówno osobowym jaki i dowodach z dokumentów i w konsekwencji przyjęta przezeń linia obrony zmierzała wyłącznie do nieuzasadnionego uniknięcia obowiązku zapłaty ciężących na nim zobowiązań umownych. W kontekście art. 6 k.c., to właśnie pozwany nie wywiązał się z obowiązku wykazania faktów, z których wywodził skutki prawne, co znajduje oparcie w całości materiału dowodowego zebranego w sprawie. W postępowaniu cywilnym zadaniem sądu jest zbadanie, czy w ramach prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia o żądaniu powoda, strony udowodniły fakty, z których każda z nich wywodzi skutki prawne dla niej korzystne.

Wymaga to przedstawienia przez każdą ze stron twierdzeń, co do istnienia bądź nieistnienia określonych faktów, oraz udowodnienia tych twierdzeń. Samo wyrażenie wątpliwości do prawdziwości twierdzeń strony przeciwnej, względnie, co do prawdopodobieństwa zaistnienia innych jeszcze okoliczności faktycznych niż wskazane przez stronę przeciwną, bez jednoczesnego ich wykazania przy pomocy powołanych przez siebie dowodów lub udowodnienia braku wiarygodności dowodów przeprowadzonych przez drugą stronę, nie spełnia wymogu udowodnienia własnych twierdzeń. Skoro więc powód przedłożył do akt sprawy dokumenty świadczące o istnieniu jego roszczenia, to obowiązkiem pozwanego było przedstawienie faktów, które przeczyłyby powstaniu prawa powoda lub je zniweczyły. Tymczasem nie podjął on w zasadzie żadnej inicjatywy w tym kierunku. Same twierdzenia sprzeciwu, w połączeniu z jego przedprocesowym, niekonsekwentnym zachowaniem w relacjach z powódką, nie mogły podważyć zasadności roszczenia objętego pozwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w całości, w tym również co do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie, które znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. przy uwzględnieniu terminów płatności określonych w nieuregulowanych fakturach VAT wystawionych na rzecz pozwanego i zostały przyznane od dnia następnego po upływie terminu zapłaty wyznaczonego w tychże dokumentach rozliczeniowych, niekwestionowanych zresztą przez pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty należne z tego tytułu powodowej Spółce złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400,00 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), opłata od pozwu w wysokości 7.380,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Marcin Winczewski